

Sygn. akt IIW 288/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Szalachowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Rabuczevska

przy udziale oskarżyciela publicznego: nie stawił się.

po rozpoznaniu w dniu 22/11/2018 r. sprawy

M. B. syna Z. i M. z domu C.,

ur. (...) w M.,

obwinionego o to, że:

I. W M. nie wypłacił od 11 lutego 2018 roku do dnia 05.04.2018 r. wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2018 r. dla p. A. D. (1) w wysokości brutto 2.100 złotych (netto 1.530 zł),

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks Pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 108 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 305) w zw. z art. 85 § 1 i 2, 86 § 1, art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks Pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 108 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 305).

II. W M. nie wypłacił od 11 lutego 2018 roku do dnia 05.04.2018 r. ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy dla p. A. D. (1) w wysokości 701,00 złotych,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks Pracy (Dz.U. z 2018 r. poz. 108 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 305) w zw. z art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks Pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 108 ze zmianami oraz z 2018 r. poz. 305).

ORZEKA:

I. Obwinionego **M. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeksu Pracy w zw. z art. 9 § 2 KW , i przy zastosowaniu art. 39 § 1 i § 2 kw skazuje go na **karę grzywny w wysokości 300 zł (trzystu złotych);**

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 złotych tytułem opłaty i obciąża go zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt II W 288/18

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. B. prowadził działalność gospodarczą w postaci firmy KANTOR- (...), znajdującej się na ulicy (...) w M. .

W dniu 05 kwietnia 2018 roku Inspektor Pracy Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w O. przeprowadził kontrolę dotyczącą sprawdzenia przestrzegania przepisów z zakresu prawnej ochrony stosunku pracy ze szczególnym uwzględnieniem przepisów dotyczących wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń (d. protokół kontroli k. 5-7).

Podczas kontroli firmy (...) ustalono, że pracodawca ten nie wypłacił wynagrodzenia za pracę za styczeń 2018 roku, dla A. D. (2), z którym to pracownikiem M. B. rozwiązał stosunek pracy z dniem 31 stycznia 2018 roku. Nadto też nie wypłacił w terminie, należnego dla A. D. (2), ekwiwalentu za nie wykorzystany urlop w wysokości 701,00 złotych (d. protokół kontroli k. 5-7).

Niezależnie od tego ustalono, że obwiniony uiszczył na rzecz pracownika należne mu świadczenia tj. wynagrodzenie i ekwiwalent niezwłocznie po zapoznaniu się z treścią nakazu (bezsporne).

Obwiniony M. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wstrzymał wypłatę dla pana D. za miesiąc styczeń 2018r., z uwagi na treść art. 282 kodeksu pracy, który mówi o tym, że za wadliwie wykonanie pracy wynagrodzenie nie przysługuje. Uważa, że miał do tego prawo, gdyż A. D. (1) spowodował straty jego firmy na kwotę ponad 4000 złotych. Chodziło o skup złotego łańcuszka. Pan A. D. (1) pracował u niego w lombardzie. Na koniec 2017 roku, A. D. (1) przyjął łańcuszek, rzekomo złoty, a okazało się, że to był tombak. Była to kwota ponad 4000 złotych. Robił remanent, bo zamykał działalności i ustalił u zaprzyjaźnionego złotnika, że łańcuszek nie jest złoty. Rozwiązał umowę z panem D., nie pamięta w jakim trybie. Był u radcy prawnego z zapytaniem i radca ten potwierdził, że art. 282 kodeksu pracy ma tu zastosowanie. W lutym 2018 roku pan D. nie pracował u niego i nie miał z nim kontaktu. Nie pamięta kiedy miał z nim kontakt osobisty. Później pan inspektor wkroczył, i też nie umiał mu powiedzieć, kiedy można zastosować art. 282 kodeksu pracy. Dodał, że w tej sprawie prowadzone jest dochodzenie policyjne, w sprawie oszustwa. Połączył to z wynagrodzeniem i nie wypłacił ekwiwalentu. Lista obecności w styczniu przez pana D. nie była podpisana. Inspektor miała to ustalić czy on w styczniu pracował. Wyjaśnił nadto, że po otrzymaniu nakazu przez inspektora wypłacił wynagrodzenie i ekwiwalent. Był przekonany, że działa w ramach uprawnień zgodnych z kodeksem pracy (d. wyjaśnienia obwinionego k. 38)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 282 § 1 pkt 1 (...) odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika, wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń.

W zeznań słuchanego w sprawie świadka A. D. (2) jednoznacznie wynika, iż w firmie (...) pracował do końca stycznia 2018 roku. Listę obecności podpisywał zawsze raz na miesiąc, za styczeń listy obecności nie podpisywał. Na początku stycznia pan B. poinformował go, że z przyczyn ekonomicznych musi zamknąć lombard. Dodał, że jak przyszedł termin wypłaty to pracodawca poinformował go, że jeden z łańcuszków był podrobiony. Zeznał nadto, iż nie jest złotnikiem, rozpoznawania uczył go pan B.. Przyjął łańcuszek w zastaw, który był wart 4200 złotych. Klient nie odebrał łańcuszek i został on wystawiony na sprzedaż. Dodał nadto, że w rezultacie otrzymał pieniądze z tytułu wynagrodzenia i ekwiwalentu. Nie był wyzwany w żadnej sprawie w sprawie oszustwa (d. zeznania A. D. (2) k. 39).

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony M. B. w M. nie wypłacił od 11 lutego 2018 roku do dnia 05.04.2018 r. wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2018 r. dla p. A. D. (1) w wysokości brutto 2.100 złotych (netto 1.530 zł) oraz nie wypłacił od 11 lutego 2018 roku do dnia 05.04.2018 r. ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy dla p. A. D. (1) w wysokości 701,00 złotych.

W tym stanie sprawy obwiniony swoim czynem wyczerpał dyspozycję wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks Pracy w zw. z art. 85 § 1 i 2, art. 86 § 1, art. 94 pkt 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks oraz art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks Pracy w zw. z art. 171 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks Pracy.

W tym miejscu należy wskazać, że po pierwsze odpowiedzialność za wykroczenie z art. 282 Kodeksu Pracy można przypisać tylko temu sprawcy, z którego winy nie doszło do niewypłacenia należnych pracownikowi świadczeń pieniężnych. W przedmiotowej sprawie zawinienie obwinionego jest ewidentne albowiem nie istniała żadna obiektywna przyczyna, która mogłaby usprawiedliwiać niewypłacenie należnych A. D. (2) świadczeń. W szczególności, co oczywiste, przyczyną tą nie był brak dochodów po stronie pracodawcy, jak również okoliczność, że przyjęto w komis łańcuszek rzekomo złoty.

Po drugie wskazać należy, że pracownik ponosi odpowiedzialność materialną, gdy następstwem winy w jego działaniu lub zaniechaniu jest szkoda. Szkoda, która jest przesłanką odpowiedzialności materialnej praw pracowników rozumiana jest jako rzeczywista strata poniesiona przez pracodawcę. Pracownik ponosi odpowiedzialność jedynie wtedy gdy pomiędzy szkodą, a działaniem lub zaniechaniem pracownika, z którego wynika szkoda, zachodzi związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem pracownika, a szkodą.

W tej sytuacji powoływanie się obwinionego na to, że z winy pracownika powstała szkoda, co w konsekwencji miało by go uprawniać do wstrzymania wynagrodzenia za pracę i niewypłacenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, jest całkowicie błędne.

Wskazać przecież należy, że to sam obwiniony w swoich wyjaśnieniach (vide k. 38) stwierdził, że ustalenie łańcuszek nie jest złotym, ustalił w toku remanentu i u zaprzyjaźnionego złotnika. Obwiniony nadto wskazał, że złożył w tej sprawie zawiadomienie w sprawie popełnienia oszustwa (ibidem).

W tej sytuacji żadną miarą nie można uznać, że istnieją jakiegokolwiek przesłanki odpowiedzialności A. D. (2) za szkodę wyrządzoną pracodawcy, skoro przecież, jak twierdzi obwiniony, doszło do popełnienia przestępstwa na jego szkodę. Okoliczność ta całkowicie ekskulpuje pracownika, albowiem powstała szkoda nie była następstwem winy w jego działaniu lub zaniechaniu, tym bardziej przecież, że po pierwsze nie miał wiedzy specjalnej w zakresie złotnictwa, nie przeszedł żadnego kursu, a nadto na dzień orzekania również nie miał żadnej wiedzy na okoliczność, czy łańcuszek był złoty, czy też nie.

W tej sytuacji obwiniony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu wykroczeń.

Sąd orzekł w stosunku do obwinionego karę grzywny 300 złotych stosując przy tym przepis art. 39 § 1 KW.

Orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jest odpowiednia do cech osobowości obwinionego, do tej pory niekaranego za podobne wykroczenie ani za przestępstwo. W ocenie Sądu zachodzą okoliczności do złagodzenia kary w rozumieniu przepisu art. 39 KW. Obwiniony wypłacił zaległe świadczenia niezwłocznie po zapoznaniu się z nakazem Inspektora Pracy. Charakter i okoliczności czynu jak i wymienione wyżej właściwości i warunki osobiste sprawcy przemawiają za złagodzeniem dolnego progu kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku, na podstawie art. 119 § 1 k.p.o.w.